

Ο ΝΕΟΣ ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ ΠΡΟΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

Ἀναδειχθεὶς τῇ ἑμετέρῃ ψήφῳ Δημοτικὸς ἄρχων τοῦ προσφιλῆ μου Πειραιῶς, ἐνθέρμη εὐχαριστήρια ἐκφράζω διὰ τὴν τιμὴν, ἣς ἀξιώθη, ἀπορῶν λόγων, ἵνα καταδείξω ἡμῖν τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ ἀγάπην ἣν πρὸς με ὁ ἀγαπῆτος λαὸς τοῦ Πειραιῶς ἐπεδείξατο, ἐπιφυσάσομαι δ' ἵνα καὶ ἕνα ἕκαστον ἡμῶν εὐχαριστήσιω ἰδιαιτέρως.

Τίνας ὑποχρεώσεις ἐνώπιον ἡμῶν, ἐνώπιον τῆς πόλεως Πειραιῶς, ἀναλαμβάνω ὡς Δημοτικὸς ἄρχων, καλῶς γνωρίζω, πέποιθα δ' ὅτι τῇ βοήθειᾳ τοῦ ἡγίστου καὶ τῇ πολυτίμῳ ἀρωγῇ τοῦ Σιδηροκοινοῦ σώματος τοῦ Δήμου καὶ πάντων τῶν πολιτῶν θέλω διενεῆθαι νὰ θανάω ἀντίξως καὶ ἐκείνων, οἵτινες ἐκ περιστοπίας διώκισαν τὸν Δῆμον Πειραιῶς, ἀνομιεῖσαντες αὐτὸν πρότυπον τῶν λοιπῶν Δήμων τοῦ Κράτους, καὶ τῶν προσδοκῶν πάντων ἡμῶν οἵτινες ἐν τῷ προσώπῳ μου θέλω καταβῆλαι πᾶσάν μου μεριμνῶν, ὥπως ἀνευρίσκετε οὐ μόνον τὸν ἐντιμὸν καὶ σόφρονον διαχειριστὴν τοῦ Δημοτικοῦ πλοῦτου τὸν νυχθημερόν ἐργαζομένον μετὰ δραστηριότητος ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τοῦ Δήμου ὑπὲρ προαγωγῆς καὶ ἐξωραϊσμοῦ τῆς πόλεως, ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ ἐργατικοῦ κόσμου, τὸν ἐκτελεστὴν ἔργων ὠφελίμων καὶ ἀπαραιτήτων διὰ τὴν εὐμερίαν τῶν ἀγαπητῶν μου συμπολιτῶν, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τὸν ἀκάματον ὑποστηρικτὴν τῶν συμφερόντων παντὸς ἀδικουμένου πολίτου, διότι φρονῶ ὅτι ὁ ἰθὺς τὰς τύχας ἐνὸς Δήμου δεῖον προ παντὸς νὰ εἶνε ὁ φιλόστοργος πατήρ ὁ μεριμνῶν περὶ τῆς προκοπῆς ἐκείνων, οἵτινες εἰς τὸ ἀνώτατον Δημοτικὸν ἀξίωμα ἀνήγαγον αὐτόν.

Τίνας ὑποσχέσεις ὡς ἡποψήφιός Δῆμαρχος ἔδωκα πρὸς ἡμῶς, δὲν ἀσμενῶς, τὸ προ-

ῶρηξ, ν' ἀποδειλιάξῃ. Τὸ πρόσωπόν του ἔγεινε μὲ μιάς καταχλομῶ, μαρμαμένο σὰν τὸ κομμένο λουλουδί! Ἐξάφνα ἀναπετάχθηκε σὰν ἀλαφιασμένος ἀπὸ τὴν θέσιν του καὶ πρὸς στιγμὴν τοῦ ἦλθε νὰ ὀρμήσῃ μπροστὰ εἰς τὴν ἐπιτροπὴν, ποῦ ἐπερίμενε νὰ τὸν στεφανώσῃ, ν' ἀρπάξῃ τὸ ἔργον του καὶ νὰ τὸ σκορπίσῃ σὲ χίλια κομμάτια καὶ νὰ φωνάξῃ μ' ὄλη τὴ δύναμίν του:

— Εἶνε ντροπὴ νὰ βραβεύσετε αὐτὸ τὸ ἔργο! Εἶνε τιποτένιο, ἀνάξιον, ποῦ ἔχει ἕνα τέτοιο μοντέλλο. Προσέξτε, εἶνε ἀποτυχία ἀληθινή, ὀλοφάνερη!

Ἄλλὰ πάλιν συνεκρατήθη, κατώρθωσε μετὰ κόπου νὰ πνίξῃ τὴν ὀργὴν του καὶ νὰ σταματήσῃ τὴν ὀρμήν του. Καὶ χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε, ἔφυγε σιγά-σιγά χωρὶς νὰ τὸν ἐντιληθῇ κανένας, ἐνῶ ἐπάνω εἰς τὰς παρειάς του ἐκύλισε ἕνα δάκρυ χονδρὸν, μαζὺ μ' ἕνα μικρὸ χαμόγελο στὰ τρέμοντα χεῖρά του, μαρτυροῦντα ὅλο τὸ κρυφὸ παράπονον ποῦ στήν ψυχὴν του ἐφώλιαζεν.

ΤΑΚΗΣ ΚΟΝΟΡΘΟΣ

σεχὲς δὲ μέλλον θέλει καταδείξῃ, ὅτι δι' ἐμὲ ὁ μόνος πόθος εἶνε, τίνι τρόπῳ θὰ διενεθῶ εὐσυνειδήτως ἐν καιρῷ νὰ εἰπω καὶ ὑμεῖς νὰ ὁμολογήσῃτε ἐνθουσιωδῶς, ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμε-

ρῶν μου ἡ πόλις τοῦ Πειραιῶς προήχθη καὶ εὐμύηθη,
Μετὰ π. ἀλλῆ ἀγάπης
ΛΘΑΝΑΣΙΟΣ Α. ΜΟΥΤΖΟΠΟΥΛΟΣ
Δῆμαρχος Πειραιῶς

Φ Ρ Ν Ι Τ Σ Ε

“ΤΑΔΕ ΛΕΓΕΙ ΖΑΡΑΤΟΥΣΤΡΑΣ,”

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙ ΤΟΥ κ. ΠΑΥΛΟΥ ΓΝΕΥΤΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὰ 53 54 55 56 57 καὶ 58 φύλλο)

Τὰ Σφαλάγγια.

Κύτταζε, νὰ ἡ κρύφτρα τοῦ σφαλαγγίου! Θες νὰ τὸ δῆς ὁ ἴδιος; Ἐδῶ εἶνε κρεμασμένη ἡ ἀράχνη σου! Ἰγίξε τὴ νὰ δῆς πῶς τρέμει! Νὰ το ποῦρεται θελακτικῶς: καλῶς το, τὸ σφαλάγγι! Μαῦρο κάθεται στὴ ράχην σου τὸ τρίγωνον σημάδι, καὶ ξέρω ἀκόμη ἐγὼ τί κάθεται καὶ μέσα στὴ ψυχὴ σου.

Ἐκδίκηση κάθεται μετὰ στὴ ψυχὴ σου. Ὅπου δαγκᾷ, μαῦρο σημάδι βγαίνει. Μετὰ ἐκδίκηση κάμνει τὸ φαρμάκι σου τὴ ψυχὴ νὰ στραφογυρνᾷ.

Ἔτσι θὰ σὰς μιλήτω μετὰ παραβολήν, ποῦ θὰ κάμῃ τὴ ψυχὴν σου νὰ στραφογυρνᾷ, σὲς ἱεροκήρυκε, ποῦ κηρύττετε τὴν Ἰσότητα! Σφαλάγγια εἶστε γὰρ μετὰ ἐκδικητὰ κρυμμένοι!

Μὰ ἐγὼ, θὰ δῆς, τὴ κρύφτρα σου στὰ φανερά θὰ βγάλω γι' αὐτὸ σὰς γελῶ κατὰμουτρα τοῦ ὕψους μου τὸ γέλωτος.

Γι' αὐτὸ θὲ νὰ ξεσχίσω τὴν ἀράχνην σου γὰρ νὰ σὰς κάμω ἀπ' τὸ θυμὸν νὰ πεταχθῆτε ὅξω ἀπὸ τὴν κρύφτρα τοῦ ψεύδους σου, καὶ ἡ ἐκδίκησή σου νὰ πηδήξῃ ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὴ λέξιν σου «Δικαιοσύνη».

Γιατὶ πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ λυτρωθῆ ἀπ' τὴν ἐκδίκησιν: αὐτὸ εἶνε γὰρ μετὰ γερῶν γιὰ τὴν ὑψηλοτάτη ἐλπίδα, καὶ ἕνα Τόξον Οὐράνιον κατόπιν ἀπὸ μακρυνῆς κακοκλιρίας.

Μὰ τὰ σφαλάγγια βέβαια τὸ θέλουνε ἄλλιως. «Αὐτὸ νὰ ὀνομάζεται Δικαιοσύνη, τὸ νᾶναι ὁ ὁ κόσμος γεμάτος ἀπ' τὴ κακοκλιρίαν τῆς ἐκδικητικῆς μας»—ἔτσι λέν ἀνάμεσόν τους.

Ἐκδίκηση νὰ θέλουμε καὶ νὰ βρίζουμε τὸ κάθε τί ποῦ μ' ἐμᾶς δὲν εἶνε ἴσιον. — Ἔτσι ὑπόσχονται ἀνάμεσόν τους οἱ σφαλαγγοκαρδιῆς.

Καὶ «Θέληση γιὰ Ἰσότητα»—ἔτσι πρέπει νᾶνε στὸ ἐξῆς τὸ ὄνομα τῆς Ἀρετῆς καὶ νὰ ὑψώνουμε τὴ φωνὴν μας ἐναντία στὸ Κάθε δυνατὸ!

Ὡ ἔσεἰς ἱεροκήρυκες τῆς Ἰσότητος, ἡ τρέλλα ἡ τυρηνική τῆς λιγοθυμίας σου φωνάζει δυνατὰ γιὰ Ἰσότητα». Ὁ πιὸ ἀποκρυφὸς τυρηνικός σου πόθος κρύβεται μέσα στὴ λέξιν «Ἀρετῆ».

Καταλυπημένη Περρηφάνεια, κρυμμένος Φθόνος, ἴτως τῶν πατέρων σου Φθόνος καὶ Περρηφάνεια: καὶ τὴν βγαίνει ἀπὸ μέσα σου σὰν φλόγα καὶ τρέλλα τῆς ἐκδίκησης.

Ἐκεῖνο ποῦ ὁ πατέρας τὸ σῶπασε, ἔρχεται καὶ τὸ διαλαλεῖ ὁ γυιὸς σου: καὶ συχνὰ βρῆκα πῶς ὁ γυιὸς εἶν' ἕνα μυστικὸν τοῦ πατέρα του ξεσκεπασμένο. Τοὺς ἐνθουσιασμένους μοιάζουνε: μὰ ἡ καρδιά τους δὲν εἶνε ποῦ τοὺς ἐνθουσιάζει,—εἶνε ἡ Ἐκδίκηση. Κι' ἂν γίνονται κρύοι καὶ τρυφεροί, δὲν εἶνε τὸ πνεῦμα, εἶν' ὁ φθόνος ποῦ τοὺς κάμνει κρύους καὶ τρυφερούς.

Ἡ ζήλεια τους τοὺς ὀδηγεῖ στῶν σκεπτικῶν τὸ

μονοπάτι, αὐτὸ εἶνε τὸ σημάδι τῆς ζήλειας των— πάντα πηγαίνουν πολὺ μακρὰ γιὰ νὰναγκασθῆ στὰ ὕστερὰ νὰ πλαγιάσῃ ἐπάνω στὸ χιόνι.

Ἀπὸ τὸ κάθε τους παράπονον ἠχολογᾷ ἐκδικητικῶς, μέσα σὲ κάθε τους ἔπαινον εἶν' ἐν' ἀγάπῃ τοῦ πόνου, καὶ τὸ νᾶνε κνεῖς δικαστῆς εἶνε γι' αὐτοὺς Μακαριότητα.

Ἔτσι λοιπὸν σὰς συμβουλεύω, φίλοι μου: δυσπιστεῖτε σ' ἐκείνους ποῦχουνε κλίση δυνατὴ νὰ τιμωροῦν!

Εἶνε λαὸς ἀπὸ κακὴ γενιά καὶ καταγωγῆ, ἀπὸ τὰ πρόσωπά τους μέσα κυττάζει ὁ δῆμιος καὶ ὁ κατάσκοπος.

Δυσπιστεῖτε σὲ ὅλους ἐκείνους ποῦ σὰς μιλοῦν πολὺ γιὰ τὴ δικαιοσύνην τους! Ἀλήθεια, ἀπὸ τὴν ψυχὴν σου δὲν λείπει μονάχα τὸ μέλι. Καὶ ἂν ὀνομάζονται μόνον τους «Καλοὶ καὶ Δίκαιοι», νὰ μὴ ξεχνάτε, πῶς τοὺς λείπει μόνον ἡ Δύναμη—νὰ γείνουν Φαρισαῖοι!

Φίλοι μου, μὴ μετὰ ἀνακτώμετε μ' αὐτοὺς καὶ μὴ μετὰ κάμνετε ἕνα.

Εἶνε μερικοί, ποῦ κηρύττουν τὴν διδασκαλίαν μου περὶ Ζωῆς, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μερὸς εἶνε ἱεροκήρυκες τῆς Ἰσότητος καὶ σφαλάγγια.

Τὸ ὅτι μιλοῦν πρὸς χάριν τῆς Ζωῆς, ἂν καὶ κάθονται μετὰ στὴ κρύφτρα τους, αὐτῆς οἱ φαρμακοκλήρυκες καὶ τραβηγμένοι ἀπ' τὴ Ζωὴν, τὸ κάμνουν, γιὰτὶ θέλουνε νὰ προξενήσουν πόνον.

Σ' ἐκείνους θέλουν νὰ προξενήσουν πόνον, ποῦ τὴν ἔχουν τὴ Δύναμιν, γιὰτὶ αὐτοὶ στὸ κήρυγμα περὶ Θανάτου εἶνε ἀκόμη πιὸ καλῆτερα γυμναζόμενοι.

Ἄν ἦταν ἄλλιως, καὶ τὰ σφαλάγγια θὰ διδύσκων ἄλλιως: καὶ ἴσια ἴσια αὐτοὶ ἦταν μιά φορὰ οἱ καλύτεροι τοῦ κόσμου κακολόγοι καὶ Αἰρετικοκαυῖτες.

Μ' αὐτοὺς τοὺς ἱεροκήρυκες τῆς Ἰσότητος δὲν θέλω νὰνακατωθῶ καὶ νὰ γίνω ἕνα. Γιατὶ ἔτσι μοῦ μιλάει ἡ Δικαιοσύνη: «οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶνε ἴσιον».

Καὶ δὲν πρέπει νὰ γίνω ἴσιον! Ἡ ἀγάπη μου στὸν Ὑπεράνθρωπον τί θὰ γινόταν τότε εἰάν ἄλλιως μιλοῦσα;

Πάνω σὲ χίλιες γέφυρες καὶ δρόμους πρέπει νὰ στριμώνονται τρέχοντας πρὸς τὸ Μέλλον καὶ πάντα πρέπει ἀνάμεσόν τους νᾶνε μεγάλος πόλεμος: καὶ Ἄνισότητα—ἔτσι μοῦ λέει νὰ μιλῶ ἡ μεγάλη μου Ἀγάπη.

Δημιουργοὶ ἀγαλμάτων καὶ φαντασμάτων πρέπει νὰ γίνω μετὰ τοὺς ἔχθρες των καὶ μετὰ αὐτὰ τῆγάλλματα καὶ τὰ φαντάσματά τους: πρέπει νὰ πολεμήσουν τὸν πιὸ μεγάλο πόλεμον ὁ ἕνας κατὰ τοῦ ἄλλου!

Καλὸ καὶ Κακὸ, καὶ Φτωχὸ καὶ Πλούσιον, καὶ Ὑψηλὸ καὶ Χαμηλὸ, καὶ ὅλα τῶν ἀξίων τὰ ὀνόματα:

